

ОКУЛТНАТА МУЗИКА ВЪ ЖИВОТА

10-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА
ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
:-: (III ГОДИНА) :-:
19. XII. 1923 ГОД. — СОФИЯ.

ОКУЛТНАТА МУЗИКА
ВЪ ЖИВОТА

АН. РАЙНЕР. АНГЛОНИ. «О.
РАДАН. ГЕНЕРАЛНО РАЦИО
«АННОТО. III
АННОТО. ДОТ. РАЦИ. IX. 61

Окултната музика въ живота.

10-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)
19.XII. 1923 ГОД. — СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ.
ул. Сарафову № 21.

Окултната музика въ живота.

Т. м.

Прочете се резюмето върху темата: „Отличителнитъ чърти на растенията“.

Темата за слѣдующия пжтъ: „Качества на знанието“.

Всички тия теми вървятъ подъ единъ общъ законъ, и вие, които се занимавате съ изучването на природата, не се мжчете да опрѣдѣляте качествата само на една вѣщь отдѣлно отъ другитъ вѣщи. Единъ цвѣтъ е разбираемъ само въ свръзка съ другитъ цвѣтове. Ако го разглеждате самъ за себе си, той е много яркъ. Напримѣръ, вие като седите сами въ кжщи, разхождате се изъ стаята, мечтаете си, че сте нѣщо, мислите се нѣщо, но, като дойде да се сравнявате съ другитъ хора, веднага измѣняте своето мнѣние. Не бързайте, нѣкой пжтъ правите бързи заключения. Изъ като ви казвамъ нѣкои отдѣлни мисли, вие прибързано си правите заключения. Тия мисли още не сж въ свръзка съ Божествената хармония. Не правете бързи заключения, защото ще попаднете

въ една обща грѣшка. Когато дойде редъ, азъ ще извадя едно общо правило, ще формулирамъ единъ законъ и ще кажа: ето, това е най-правилното положение! А сега, нѣкой правятъ едно рѣзко твърдение, но то е твърдение, направено вжтрѣ въ стаята. „Азъ“, казва „мога да обърна цѣлия свѣтъ“. Да, можешъ да го обърнешъ, но да кажешъ, че можешъ да го обърнешъ, и да го обърнешъ, това сж двѣ различни нѣща. Да кажешъ, че знаешъ всичко, и да знаешъ всичко, това сж двѣ различни нѣща. Това сж общи фрази. Гледайте да не злоупотрѣбавате съ живото слово. Нѣма да кажа да бждете скромни, но трѣбва да знаете, че всички нѣща въ свѣта иматъ тѣсна връзка помежду си. Докато вие не дойдете до положение да разбирате тази тѣсна връзка, живата природа нѣма да ви разкрие своитѣ тайни, тя не може да ви разкрие обаятията си, не може да бжде и мека съ васъ. Сега, като ви казвамъ, че природата не може да бжде мека съ васъ, вие ще извадите едно крайно заключение: какъ не може да бжде мека съ насъ? Че много естествено! Ако заровите единъ камѣкъ въ земята, и го поливате всѣки день съ вода, каква полза ще му принесете? — Никаква. Камѣчето се нуждае отъ търкаляне. Ритнешъ го веднѣжъ, дваждъ, три пѣти то се радва. Обаче, този

моралъ, туй правило не може да го приложите и върху едно житно зрънце. Житното зрънце, като го посадите въ земята, тогава се радва. Ако посадите единъ човѣкъ въ земята, той не може да се радва. Отъ тази аналогия може да извадите единъ общъ законъ.

Азъ правя аналогии, и нѣкои отъ ученицитѣ правятъ аналогии. Но знаете ли на какво мязатъ тѣзи а-анalogии? Нѣкои казватъ: ама Господъ не може ли да направи всичко? Е, що отъ това, ако Господъ може да направи всичко? Господъ може да направи всичко по своя умъ, но ти не можешъ да направишъ всичко по своя умъ. Ако ти ходишъ по волята Му, както Той мисли, ти ще се ползувашъ отъ това, което Той прави, но за тебе специално Той нищо нѣма да направи. Ако ти мислишъ, че Богъ ще направи по твоята воля нѣщо, лъжешъ се. Той нѣма да си помръдне даже и най-малкото прѣстче заради тебе. Казвашъ: Господъ заради мене не мисли ли? — Той за васъ не мисли никѣкъ. Какъ, не мисли ли заради насъ? Богъ не мисли като насъ, Неговата мисль е особена. Вие имате понятие за себе си, че мислите, но не мислите. Какъ, не мислимъ? Да, не мислите като Бога. Прѣди хиляди години пророкътъ е казалъ за Господа: „Неговитѣ мисли не сж като нашитѣ.

Колкото е разстоянието отъ небето до земята, толкова е разликата между Божественитѣ и нашитѣ мисли“. Слѣдователно, като има такава разлика, какви ще сѣ нашитѣ мисли? Вслѣдствие на това, крайнитѣ мисли, отъ които вадите заключение, органически произвеждатъ извѣстни резултати въ васъ, които се отразяватъ върху вашето развитие.

Въ живота има двѣ крайности. Животътъ не седи нито въ скръбта, нито въ радостта. Днесъ хората говорятъ за радостта, но радостта е достояние само за ангелитѣ. Скрѣбта, обаче, е непонятна за единъ ангелъ. Ако му говорите за скръбъ, той не я разбира, защото скръбта е признакъ на малка чистота. Всѣки единъ, който е свързанъ съ материята, който се е вплелъ въ нея, скръби. „Ама скърбенъ е“. Че какъ да не скръби? Щомъ се е вплелъ въ материята, ще скръби. Единъ ангелъ не може да скръби. Казвате: ами Господъ не скръби ли? — Господъ никъкъ не скръби, нито тѣга има. Падналитѣ духове пъкъ, сѣ запознати само съ скръбта, тѣ не познаватъ радостта. Ангелътъ не познава скръбта, но като гледа, че нѣкой човѣкъ скръби, пита го: скръбишъ ли? — Бутне тукъ, бутне тамъ, вижда кои сѣ причинитѣ на твоята скръбъ, махне туй-онуй отъ товара ти, и облекчи душата ти. Каз-

вашъ: полекна ми малко. Туй, което за тебе е нѣщо субективно, за него е обективно. И като отидешъ при него, той вижда скръбта ти, вижда, че единъ трънъ се забилъ нѣкъдѣ въ тебе, хване го съ щипцитѣ, и те освободи. Този трънъ е една малка мисль, едно малко желание, загнуздило се въ тебе — извади го, и всичко ще се свърши. Казвате: ама какъ тѣй, ангелътъ да не скръби! Ангелитѣ не могатъ да скръбятъ понеже у тѣхъ съзнанието е толкова будно, тѣхнитѣ крака сѣ тѣй хубаво обути, тѣхнитѣ тѣла сѣ тѣй хубаво облѣчени, че никакъвъ трънъ, т. е. никаква посторонна мисль не може да влѣзе. Тѣхнитѣ трептения сѣ толкова бързи и толкова силни, че никаква скръбъ не може да мине прѣзъ тия трептения, всичко туй се отблъсва. Понеже човѣкъ е въ едно срѣдно състояние — между падналитѣ духове и ангелитѣ — по туй се отличава и отъ тѣхъ, че отчасти разбира скръбта и отчасти разбира радостта. Вие мислите, че разбирате радостта! Отчасти я разбирате. Вие още не разбирате радостта, която ангелитѣ иматъ, не разбирате и скръбта и мъжнотиитѣ, които падналитѣ духове иматъ. Това сѣ философски разсѣждения. Азъ изваждамъ отъ тѣхъ единъ изводъ.

Слѣдователно, вие въ школата ще се стрѣмате

да имате една трѣзва мисль, за да имате просторъ въ мисльта, да можете да се развивате. Азъ забѣлѣзвамъ често едно отклонение въ вашата мисль, и то е слѣдующето: понеже вие не сте на единъ уровень на развитие, всѣки единъ отъ васъ си има специално разбиране, слушате ме каквото казвамъ, и си казвате: азъ разбирамъ като онзи братъ. Не, не, всѣки братъ си има свое разбиране. Ама азъ разбирамъ, зная нѣщата като него. Не, не, ти още не знаешъ какъ разбира той. Знанието послѣ ще дойде. Ще ви се дадатъ практически, не само теоритически задачи. Грънчаръ си, ще направишъ едно хубаво гърне. Художникъ си, ще нарисувашъ една хубава картина. Музикантъ си, поетъ си, ще напишешъ нѣщо. Има правила за всичко това. И послѣ, това нѣщо, изработено отъ васъ, трѣбва да се оцѣни отъ другитѣ. Е, хубаво, да кажемъ, че си художникъ, нарисувашъ една картина, дадешъ я на оцѣнка. Казвашъ: тия хора не разбиратъ отъ художество, тѣ сж при-страстни. Хубаво, ще изберемъ други. Избери нѣкои отъ най-проститѣ хора, които не сж учили художество, и ще оставимъ и своята, и моята картина, да видимъ коя ще удобрятъ, какво впечатление ще извадятъ. Дойдатъ, разгледатъ картинитѣ и харесатъ своята. Какво трѣбва да кажа азъ? — Ще призная факта

тъй, както си е — нищо позече! Природата има едно безпристрастно мнѣние за насъ. Трѣбва да знаете, че не можете съ нищо я накара да си измѣни мнѣнието заради васъ, защото тя ви познава. Знаете ли отъ колко хиляди години тя ви познава? Тя въ книгитѣ си ви е написала, има много поменици заради васъ. И по нѣкой пжтъ вие запитвате: какви сж тѣзи поменици? Азъ ще ви кажа друго нѣщо: нѣма прѣстѣпление, което всѣки единъ отъ васъ да не го е направилъ. И нѣма добро, което всѣки единъ отъ васъ да не го е направилъ. Ама какъ? Много просто! Едно врѣме ти си живѣлъ въ формата на единъ тигъръ, и като таквъ, колко хора си изпоялъ! Едно врѣме си билъ змия, и като змия, колко животинки си изпоялъ, удушилъ! Като сте минавали прѣзъ всичкитѣ форми на животнитѣ, знаете ли колко беззакония сте извършили? И сега седите, минавате за... Не, природата всичко е записала и казва: еди-кой си едно врѣме бѣше тигъръ, мечка, змия, крокодилъ и извърши много прѣстѣпления. Всичко е записала тя! Е, питамъ тогава: гдѣ остава вашето благородство? — Вашето благородство ще се прояви въ бъдеще.

Сега, философски ще ви опрѣделя друго едно

понятие — понятието за минало, настояще и бъдеще. Вие имате едно криво схващане за минало, настояще и бъдеще. Някои мислят, че миналото е процесъ на нещо минало вече, сложно и никой не може да борави съ него. Не е така. И за бъдещето мислят също тъй. Нашето бъдеще, за напрѣднатитѣ същества, е настояще. Туй, което за другитѣ е настояще, за насъ е бъдеще. Нашето настояще пъкъ е бъдеще за животнитѣ, затуй тѣ се стрѣмятъ къмъ насъ. Следователно, настоящето на ангелитѣ е наше бъдеще, а тѣхното минало е наше настояще. Нашето минало пъкъ е настояще за други същества. Тѣй щото едновременно и въ миналото, и въ настоящето, и въ бъдещето, въ всичкитѣ тѣзи моменти, живѣятъ същества. Вие трѣбва да пазите тия философски различия, да знаете че всички същества въ дадения моментъ, и отъ миналото, и отъ настоящето и отъ бъдещето сж живи същества, и всичко това функционира. И тогава казваме философски, че Богъ се проявява на всички живи същества въ всички моменти. Това е една велика мисль, и ако речемъ да я обяснимъ философски, тя веднага ще се замъгли, и човѣкъ ще загуби това, което разбира. Вие не може да разберете какъ се проявява Богъ въ съзнанието на едно цвѣте, въ съзнанието на единъ човѣкъ, въ съ-

знанието на единъ ангелъ, и въ съзнанието на по-напрѣднатитѣ същества, но това е фактъ. За себе си ние можемъ да знаемъ. Какъ се проявява Богъ въ мене, азъ зная, но — въ другитѣ, това е една тайна, която трѣбва да изучавате. За единъ ангелъ животътъ на цѣлото човѣчество прѣдставя сериозенъ обектъ за изучаване. Понеже ангелътъ е извънъ васъ, извънъ човѣшкия животъ, той изучава човѣка, интересува се отъ него, но той не може да влѣзе въ човѣшкия животъ, понеже това е грѣхъ. Има врата, която не го пропуска. Единъ ангелъ щомъ влѣзе при васъ, той ще се опетни, затова той трѣбва да е човѣкъ, да прѣстане да бжде ангелъ. А вие, за да бждете ангели, трѣбва да прѣстанете да страдате. Ама какво да правимъ съ дѣцата си? — Щомъ мислишъ за дѣцата си, ти си единъ човѣкъ, ти си на земята. Ама то е жестоко! — Щомъ е жестоко, ти си долу, ти си единъ демонъ. Прѣстанешъ ли да мислишъ за дѣцата си, ти си ангелъ, горѣ си. Това сж забъркани понятия, а вие трѣбва да имате строго опрѣдѣлени понятия. Трѣбва да имате такива понятия, съ които да си помагате, затова ще се стремите животътъ ви да бжде разнообразенъ. За васъ трѣбва разнообразие. Еднообразието е убийствено. Човѣкъ е същество на разнообразието. Той има разно-

образието на съществата на скръбта, има разнообразието и на съществата на радостта, а при това има още и свое собствено разнообразие. Какво е неговото собствено разнообразие? Че нѣкой път си прави букетъ — свива цвѣта отъ своята радостъ и отъ своята скръбъ, и така ги прѣдлага другиму. Когато ангелътъ ви дава единъ букетъ, той е букетъ само отъ радостъ. Човѣкъ не може да даде букетъ само отъ радостъ. Запримѣрь, единъ момъкъ откъсне едно цвѣте и го даде на приятелката си. Тя се радва, казва: а, колко ме обича! Не, не, въ туй откъснато цвѣте се крие една голѣма скръбъ, която тя не вижда. Какво означава откъснатото цвѣте? Ще ви го изтъквамъ сега. Ето какъвъ е езикътъ. Съ това цвѣте момъкътъ казва: колко те обичамъ! Единъ день азъ ще те откъсна като туй цвѣте, и слѣдъ врѣме, като увѣхнешъ, ще те захвърля. Отъ тебе нѣма да остане нищо. Ти си едно цвѣте, откъснато отъ небето и хвърлено на земята. Единъ день ще увѣхнешъ, и ще те хвърля. Туй казва момъкътъ. Момата пъкъ казва: ето моятъ спасителъ! Това сж крайни философски заблуждения. Този момъкъ нѣмаше право да откъсне туй цвѣте, било теменужка, или каквото и да е. Той трѣбваше да го занесе въ една малка саксийка, да го посади тамъ, и да ѝ го подари живо, като каже: поливай туй цвѣтенце! Нека тя

го полива, наглежда, туй има повече смисълъ, отколкото да ѝ го даде тъй откъснато. Сега, ние откъснемъ една Божествена мисълъ и казваме: колко е красива тя! Тия откъснати цвѣта сж отдѣлнитѣ стихове отъ Писанието. Това е нашата съвременна култура. Тия Божествени слова трѣбва да бждатъ живи, и всѣко едно слово да е посадено въ саксийка. Туй е учение!

Сега, тази бѣседа нѣма да ви направи по-добри, вие пакъ ще си вървите по вашия пътъ. Това не е бесѣда, това сж малки заблѣжки. Вие ще ме изслушате и ще си кажете, като турцитѣ. Знаете ли какво казватъ турцитѣ. Тѣ казватъ: „Ходжата си пѣе това, което си знае. И три викала да има, все сжщото си пѣе: Аллахъ, Аллахъ! На първото викало се качва, едно си пѣе. На второто викало се качва — сжщото си пѣе, на третото — сжщото, все сжщото си пѣе, макаръ че нагорѣ се качва. Една и сжща молитва си пѣе той. Защо има три викала? Не е виновенъ ходжата, такъвъ е редътъ на нѣщата. Онзи, който далъ идеята за направа на джамията съ тия три викала, не му е дошло на умъ да съчини три различни молитви. Вслѣдствие на това, ходжата, като не може да съчини молитвитѣ, пѣе каквото си знае. Не че е забранено да се четатъ и други мо-

литви, но този, който е направилъ викалата, му дошло на умъ само една молитва. Та, казвамъ: вие за първото викало имате вече една молитва, но за второто и третото — нѣмате, затова, или вие, или ще повикате другъ нѣкой, да ви направи по още една молитва за всѣко викало. Ще се стремите.

Нѣкой пѣтъ, мнозина правятъ погрѣшки, казвагъ: вижъ, изчезна отъ насъ туй въодушевление! Изчезнало въодушевлението! Въодушевлението въ свѣта е извънъ врѣмето и пространството. То идва, и заминава моментално. То не съществува въ врѣмето и пространството. Наблюдавайте, какво е състоянието ви при всѣка ваша скръбъ. Събудите се сутринъ, чувствувате се, като че сте изгубили нѣщо. Прѣкажете деня въ скръбъ, легнете си, но на другата сутринъ станете, чувствувате се радостни. Нѣкой пѣтъ седите, дойде ви нѣкакво въодушевление и слѣдъ 3—4 ч. дойде радостта. Нѣкой пѣтъ идватъ тѣжни мисли: отъ васъ нищо нѣма да стане! Нѣщо ти говори, говори, натиска те, и като си въздъхнешъ, изчезне този кошмаръ. Следъ това, друго нѣщо ти казва: не, отъ тебе нѣщо ще стане. И тъй, нагорѣ-надолу, нагорѣ-надолу — това сѣ промѣни въ състоянията, които не ставатъ съ всички същества, но съ по-напрѣднатитѣ. Опасността за окултнитѣ ученици седи

въ това, че тѣ, като развиватъ своята чувствителностъ пропорционално на това се увеличаватъ и страданията имъ въ свѣта. Едно зрѣме, казва, азъ бѣхъ щастливъ, а сега, намѣсто да съмъ по-радостенъ, страдамъ повече. Не, ти сега си по-щастливъ, повече радости имашъ. Какъ? Ами че, какво по-хубаво отъ това, вмѣсто прѣзъ цѣлия си животъ да пѣешъ „цвѣте мило, цвѣте красно“, да пѣешъ все разнообразни пѣсни? Все едно ли е? Станешъ сутринъ „цвѣте мило, цвѣте красно“, станешъ на другата сутринъ — пакъ същото. Ще кажете: е, това е хубаво! Ами хубаво ли е прѣзъ цѣлия животъ все бобъ да ти готвятъ? Станешъ една сутринъ — бобъ. на другата сутринъ — пакъ бобъ. По нѣкой пѣтъ казвате: е, може и тъй да се живѣе. Не е така, все бобъ не се яде. Разнообразие трѣбва въ мисълта! Първото нѣщо: разнообразие трѣбва! То е едно правило. Косвено, ние си правимъ видъ на свободни, но единъ другъ се копираме. Ако нѣкой те изкушава на пѣтя, да кажемъ, постѣпва грубо, той съ това ти дава единъ лошъ примѣръ, и ти да постѣпвашъ като него. Тамъ се огрубяватъ хората. Той като ти каже една груба дума, поставя те на изкушение, и ти казвашъ: чакай, и азъ мога да ти кажа нѣщо подобно! Кажешъ му още по-лоша дума.

Е, питамъ: двама души, които си казватъ лоши думи, какво постигатъ? — Огрубяватъ се, нищо повече. Тамъ е всичката мжнотия. Затуй, въ езика си, въ мисълта си, трѣбва да сте въздържани, ако искате да вървите успѣшно.

Тази вечеръ искамъ да мина къмъ втората стадия на музиката.

Ние направихме едно условие, че ще пѣте, но вие не си изпълнихте условието. До колкото виждамъ вие не пѣте. По нѣкой пѣть слушамъ, гласовѣтъ ви сж такива, не зная, трѣбва да измисля нѣкоя дума, съ която да ги кръстя. Нѣкога, слушамъ, гласовѣтъ ви сж като кавала на нѣкой кавалджия който не го мазалъ дълго врѣме. Разбира се, ние трѣбва да поставимъ пѣнието на една идеална основа. Музиката и пѣнието азъ не ги взимамъ като изкуства за прѣхрана. Вие не трѣбва да казвате: ако излѣза да пѣя, какво ще кажатъ хората за мене? Ако излѣзешъ като нѣкоя пѣвица, то е друго нѣщо. Вие излизате да пѣте за себе си. Азъ искамъ да пѣте за себе си — за никого друго! Ама за кого „себе си“ подразбирамъ? Не за това лично „себе си“, но за Божественото вѣтрѣ въ васъ. У васъ има такива кармически състояния, които по никой другъ начинъ не можете да смекчите, освѣнъ съ силата на музи-

ката. Или пъкъ, трѣбва да изучавате мистически стихове и да мислите върху тѣхъ, понеже тѣ сж музикални. Пѣнието, което сега употрѣбяваме е езикъ на много напрѣднали сжщества. Тѣ сж образували музиката. И туй, което за насъ е безсмислено, тоновѣтъ, запримѣръ, за тѣхъ тѣ сж говорѣ. Когато единъ день достигнете до туй развитие, ще видите, че въ единъ тонъ „do“ има нѣщо повече, отколкото вие може да разберете. Въ даденъ случай той ще ви проговори. Въ музиката ние схващаме само външната страна, нищо друго не схващаме, никаква смисълъ не схващаме. Когато искашъ да изкажешъ нѣщо умилно, меко или силно, тия тонове се турятъ въ извѣстна връзка и изразяватъ това, което желаетъ, било то нѣщо радостно, или скръбно. Питамъ ви: кой застави човѣка да направи цигулката? Тя е единъ инструментъ, снетъ, копиранъ приблизително само, отъ единъ по-висшъ свѣтъ, и така прѣнесенъ на земята. Споредъ тѣзи материали, които сега сжществуватъ на земята, човѣкъ е направилъ приблизително подобна на тази отъ по-висшия свѣтъ, за да може да свири и да се разговаря съ нея. Каквито и да сж сегашнитѣ свирци, благодарение на тѣхъ, човѣчеството се облагородява. Тѣ сж като онѣзи бубулечици, глисти долу въ земята, които си правятъ дупки тамъ и по-

магатъ на орача. Сегашната човѣшка култура е при-
готовление за бждещата култура. Казвате: е, не ни
трѣбва свѣтското пѣние. Ако тѣзи свѣтски хора не
пѣяха, знаете ли, че вие не бихте могли да излѣзе-
те навънъ въ свѣта? Докато тѣ пѣятъ, вие ще се
радвате, но прѣстанатъ ли да пѣятъ, и радостта ще
изчезне. И азъ гледамъ, нѣкои свѣтски хора пѣятъ
съ въодушевление.

Вие тукъ, откакъ се заехте съ окултното пѣ-
ние, забравихте вашето обикновено пѣние.

Да изпѣмъ сега „миръ“ — съ постепенно от-
слабване на гласа. То е леко упражнение. Още
единъ пѣть!

Сега, да изпѣмъ „махаръ бену-аба“.

Изпѣйте сега слѣдната пѣсень:

„Кажы ми ты, свѣтли Божи лжчъ,
Благото на живота,
Свѣтлиятъ правъ пѣть на чиститѣ души (2)
Души, души, чиститѣ души
Измити въ водитѣ на Любовта (2)
Водитѣ на Любовта (2)
Живѣли въ свѣтлината на разумността
Свѣтлината на разумността.
Хранени съ словото на живата Истина
Живата Истина, Истина, Истина“.

Низкитѣ тонове сж такива, понеже се отдале-
чаватъ, а за насъ се прѣдставятъ, като че спадатъ.
Низкитѣ тонове, обаче, сж най-изразителни. Низки-
тѣ тонове сж миналото, отъ което се от-
далечаваме, а високитѣ тонове сж бжде-
щото, къмъ което се приближаваме.

Втората стадия на музиката е свободното пѣние.
При свободното пѣние сегашната музика не може да
върви, защото тактътъ трѣбва съвсѣмъ друго-яче да
се мѣни, ударението на думитѣ пѣкъ иматъ особено
сѣчетане. И, ако човѣкъ не е въодушевенъ, той
не може да пѣе. Щомъ дойде въодушевението, всич-
ки могатъ да пѣятъ.

Хайде сега да изпѣмъ: „кажи ми ты, свѣтли
Божи лжчъ“. Туй упражнение за сега може да го
оставимъ незавършено.

Трѣбва да се стремите да пѣете тихо, защото
въ тихото пѣние вие ще можете да владате гласа
си. Тихото пѣние облагородява. Силното
пѣние е повече волево. Когато искате да прѣ-
дадете нѣщо възвишено и благородно на вашата
мисль, на вашитѣ чувства, трѣбва да пѣете тихо.
Силното пѣние е както онзи тѣпанъ, който бие въ
музиката, влияе на ушитѣ, но и то си е на мѣсто.

Сега, да направимъ едно малко промѣнение.

Изпийте думитъ: Благостъ (З) носи (З) свѣтлината (З). То е по ритъма на сърцето. Първото упражнение е свободно, то е за бъдещата култура, а това е за сегашната култура. То е по-разбрано. Първото упражнение е отъ втората категория на музиката.

Въ всичкитъ врѣмена ученицитъ отъ окултнитъ школи се спѣвали съ голѣмитъ си очаквания. Ученикътъ не трѣбва да очаква голѣми резултати. Всичкитъ резултати сж все микроскопически. Епохално, рѣдко се случва туй, което очаквате. При сегашнитъ условия, трѣбва да благодарите даже и само на това, че можете да се съберете и да си попѣете малко. Казвате: а, благостъ носи свѣтлината! Какво съдържатъ тия думи? Питамъ: ако ти имашъ възможность да изпѣешъ тѣзи три думи, или пъкъ ти прѣдложатъ 100 милиона лева, кое струва по-вече, кое би прѣдпочелъ? Ако българскитъ пари се обезцѣнятъ тѣй, както германскитъ, какво ще струватъ тия пари? Съ 100 милиона лева ти не ще можешъ да си купишъ мастило, за да напишешъ тѣзи три думи. Тѣзи три думи ще оставятъ у васъ отпечатыци за великото бъдеще, а 100-тъ милиона нѣма да оставятъ нищо. Ако имате 100 милиона лева, ще ви е страхъ този да не ви обере, онзи да не ви обере, неприятели ще имате и ще се ожесточите. А като пѣете „бла-

гостъ носи свѣтлината“, за нищо нѣма да се безпокоитъ. Ще кажете: а, това да пѣя, е дѣтинска работа, но като имамъ тия пари, ще се повдигна. Никакво повдигане нѣма! Не съмъ противъ паритъ, но тѣй както се използва богатството днесъ, това не е нищо, то е едно голѣмо зло. Ако тѣзи пари ме скаратъ съ моитъ близки, ако тѣ ме отчуждятъ и съ Бога и съ хората, и да не мога да спя, защо ми сж? Ако тия пари служатъ като едно срѣдство за сближаване, добръ дошли. Щомъ сж „добръ дошли“, като дойдатъ паритъ въ мене, ще ги угостя, и хайде навънъ! А сега, всички хора угостяватъ паритъ, турятъ ги въ касата си и имъ казватъ: навънъ нѣма да вървитъ! Не, ще имъ кажете, навънъ! Та, ще оцѣнявате малкитъ нѣща. Съберете се, и благодаретъ за тѣхъ!

Сега, ще каже нѣкой: велики нѣща има вътрѣ въ природата! Знаете ли какви сж великитъ нѣща? Вземете, какъ разглеждатъ въ науката слънцето? — Като една голѣма горяща маса, като изучаватъ и неговитъ елементи. Въ тази горяща маса има желѣзо, злато и много други елементи, които се забѣлѣзватъ въ спектроскопа. И послѣ, опрѣдѣлятъ температурата му. Съ това се задоволяватъ всичкитъ хора. Това не е наука. Ученитъ изучаватъ още и всичкитъ други звѣзди и планети, но въпрѣки всичко това, ние сме

въ невѣжество. Тѣй, както върви за сега съвременната наука, това е много добрѣ. Туй е усилието на волята на учениѣ хора, туй е усилието на човѣшкия духъ. Не казвамъ, че учениѣ не знаятъ нищо, знаятъ, но туй е само въведение въ великата наука. Трѣбва да се учи! Тѣй като вървите, тамъ, дѣто науката спира, вие ще продължавате вашия пътъ. И хѣма тѣй изведнѣжъ да правите заключения. Азъ саресвамъ съвременнитѣ хора, тѣ вървятъ стѣпка по стѣпка. Нѣкои отъ окултнитѣ ученици правятъ слѣдната погрѣшка. Нѣкой слушалъ, че въ слънцето имало хора. Нека каже: чухъ една сказка, казваше се, че въ слънцето имало хора. А той, говори на право, като че самъ провѣрилъ това. Не, не, ако ти си ходилъ, можешъ да сподѣлишъ това, но ако само си слушалъ една сказка, и ти допада тази идея, кажи: хареса ми тази сказка, особени идеи има. А ние, веднага одобряваме. Сегашната култура има лоши, но има и добри страни.

Послѣ, като дойдемъ до медицината, вие казвате: азъ не искамъ да ме лѣкува такъвъ лѣкаръ. Не, все трѣбва да ви лѣкува нѣкой лѣкаръ. Отъ чисто окултно гледище, нѣкой лѣкаръ ти дължи нѣщо отъ миналото, той трѣбва да ти се изплати. Ти си на умирање. Той дойде, има магнетическа сила въ себе

си, тури си ржката на главата ти, и ти оздравѣешъ. Като си отиде, кажешъ: слава Богу, олекна ми! Остави този лѣкаръ да издължи своята карма! Ти казвашъ: азъ не искамъ лѣкаръ, а като се намѣришъ на зорѣ, търсишъ лѣкаръ. Докато сте здрави лѣкари не искате, а послѣ ги търситѣ. Не е право това, да не искаме лѣкари, но глупаво лѣкуване не искаме. Има много такива примѣри. Заболи те главата, дойде нѣкой лѣкаръ, ледъ ти тури. Коремъ те заболи, нѣкакво възпаление се яви, ледъ ти тури. Този начинъ на лѣчение го нѣма въ природата: Тия методи не сѣ мѣродавни и въ медицинската наука. Това сѣ методи само гѣ нѣколко лѣкари. Като разглеждашъ медицината, ти ще я разглеждашъ като наука, която се е проявила още отъ най-ранни врѣмена. Сегашниятъ методъ на лѣкуване съ ледъ е новъ методъ. Този новъ методъ, който лѣкаритѣ употребяватъ не е естествень. Египтянитѣ не сѣ лѣкували така. И природата не лѣкува така. Понеже природата е прѣдвидѣла, че ще грѣшимъ, че ще се разболѣваме, тя е създавала и срѣдства за лѣкуване. Нѣкой се разболѣе, тя казва: „Ти ще сваришъ малко вода и ще пиешъ, докато се изпотишъ хубаво. Заболи те нѣщо прѣста започва да бере, природата казва: „Здѣвчи

една смокиня, обвий хубаво съ нея пръста си и ще ти мине. Или, свари нѣколко смокини въ вода, направи лапа отъ тѣхъ и я тури на пръста си. Добро лѣчебно сръдство е смокинята. Нѣкой казва: е, съ смокиня ще се лѣкувамъ! По другъ начинъ ще опитамъ. По кой начинъ? За всѣки човѣкъ има по нѣколко начини, по 7—8 начини за лѣкуване. По духовенъ начинъ само нѣкога може да се лѣкува човѣкъ. Малцина хора могатъ да се лѣкуватъ по духовенъ начинъ. Кои хора? — Само тия, у които нѣма абсолютно никакво съмнѣние. Тѣ трѣбва да иматъ пълно довѣрие къмъ тебе, пакъ и ти да бѣдешъ абсолютно искренъ къмъ тѣхъ. Нѣма ли това довѣрие и тази искреностъ помежду имъ, никакво духовно лѣкуване не може да има. Тогава ще приложишъ единъ отъ методитѣ на природата: водата, билкитѣ и др. Този методъ е най-добриятъ — безъ никакви разноси, безъ никакъвъ лѣкъ. Освѣнъ този методъ за лѣкуване, има и трети методъ. Той е музиката. Съберете се нѣколцина заедно и употребете музиката като сръдство за лѣкуване. Охтиката, напимѣръ, може да се лѣкува съ музика. Тя произвежда едно разширение въ човѣка, което е особено нужно за охтичавия. Охтичавиятъ човѣкъ мисли само за себе си, всичкото му внимание е концентрирано само къмъ

неговата личностъ. Голѣма завистъ има въ него. Охтичавиятъ човѣкъ, кждѣто и да ходи, въ никого не може да види доброто. Той става краенъ песимистъ. Всички тия отрицателни чѣрти въ него сж живи сжщества, отъ които той трѣбва да се освободи. Тѣ черпятъ отъ неговитѣ сокове. Ето защо, по единъ естественъ начинъ, чрѣзъ музика, пѣние и молитви, той ще може да се освободи отъ тия сжщества. Слѣдователно, трѣбва да пѣете, да свирите, за да тонирате вашето тѣло. Болнитѣ хора пѣятъ ли? Щомъ видишъ нѣкой боленъ, можешъ да познаешъ, ще оздравѣе ли, или не. Нѣкой пѣтъ влѣза при нѣкой боленъ гледамъ го, останалъ самъ, и той, като седи ту си попѣе, ту си поплаче, но и плачѣтъ му, пакъ въ видъ на пѣсень. Азъ зная, че това плачене е музика и си казвамъ: този човѣкъ ще оздравѣе. Отдѣ знаешъ? — Знамъ. Пѣе ли, той нѣма да умре, той самъ си помага, ще оздравѣе. Прѣстане ли да пѣе, нѣма да оздравѣе. Послѣ, и въ работата е пакъ сжщото. Има ли пѣние — добръ върви работата. За кое пѣние азъ говоря? Разбирамъ туй тихо, вжтрѣшно пѣние — да пѣешъ за себе си. Чувамъ нѣкой пѣтъ, нѣкоя мома викнала, запѣла, та на цѣль километъръ гласѣтъ ѝ се чува. Това не е пѣние. Когато нѣкой човѣкъ тъй тихо пѣе, като нѣкоя пчела жужи

та едва се чува, туй е пѣние. Това пѣние носи не само здраве, но развива и умственитѣ способности въ човѣка. Всѣки човѣкъ има този музикаленъ центъръ. Богъ го е далъ на всички, но трѣбва само малко храница да му дадете. Музикалното чувство е едно отъ хубавитѣ чувства въ човѣка, и ако пѣемъ, ще се разбираме по-добрѣ. Ако станемъ професионални пѣвци, тогава нѣма да се разбираме, защото ще има споръ, кой пѣлъ по-хубаво. Вижте, между всички пѣвци, музиканти, все споръ се води, че този не взелъ правилно тона „fa“, че онзи не взелъ добрѣ тона „mi“, че трети не взелъ бемола хубаво и т. н. Чудни сж тѣзи хора! Нѣкои казватъ, че нѣкой си, еди-къдѣ си сбъркалъ. Че какъ констатиравашъ тази погрѣшка? Прѣдставете си слѣдното положение: събератъ се двама музиканти, критици сж и двамата. Единиятъ взима бемолъ, другиятъ настоява, че не трѣбва. И двамата иматъ музикално ухо. Кой е на правата страна? Азъ слушахъ музиканта Марто. Той свири едно класическо парче, но не излѣзе хубаво. Той свири правилно, но му липсваше нѣщо При свиренето, въ извѣстни парчета има особени трептения, като че нѣкакъвъ отливъ става въ тѣхъ. Тия моменти Линщайнъ ги нарича „вливане“. Та, въ свиренето на Марто, липсваше именно това вливане и този от-

ливъ. Той не може да влѣе душата си. Второто парче хубаво свири, бързо ставаха тѣзи вливания. Третото парче пакъ изсвири хубаво. Изобщо, малко музиканти могатъ да свирятъ хубаво. Единъ музикантъ за да свири хубаво, непрѣменно трѣбва да изкара двойника си, и да го тури въ лѣжа си, или въ пияното. Може ли да направи това, за такъвъ музикантъ казватъ: харесва ми този музикантъ! Изобщо, музикантъ трѣбва да има вдѣхновение. Идеалнитѣ музиканти ще дойдатъ, но кога? Марто хубаво свири, но като му плащатъ, той губи $\frac{1}{2}$ отъ силата си. Казватъ: този музикантъ влага чувство въ свиренето си. Влага чувство, защото иска да има благоволение-то на публиката, иска да му ржкоплѣска-тъ. Послѣ, нѣкой музикантъ като свири, прави особени жестове. Казва: нали хубаво ги направихъ? Не, когато музикантъ свири за себе си, когато се вдълбочи и никого не вижда, тогава и цвѣтоветъ сж други? Слѣдъ туй, пакъ го виждашъ, слиза отъ сцената, очитѣ му къмъ слушателитѣ. Истинскиятъ музикантъ трѣбва да свири безъ пари, безъ цвѣтя, безъ всѣкакви ржкоплѣскания. Той трѣбва да свири безкористно, това е съобразно музиката. За сега, и това, което имаме, не е лошо, благодаримъ за него, но за въ бждеще трѣбва да бжде тѣй, както ви говоря.

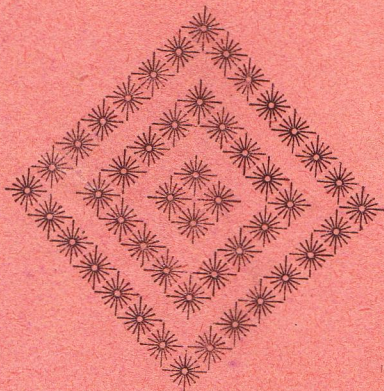
Та, ние искаме да създадемъ тази музика въ васъ, не сега, но за въ бъдеще. Хубаво е да слушашъ тъй, като критикуватъ този-онзи, но сега, отъ мое гледище, азъ изказвамъ мнѣние да се въздържате въ критиката. Свири нѣкой, ти хвърлишъ единъ критиченъ погледъ къмъ него, той погледне, долови и съзнанието му се раздвоява — между ржката и ума му нѣма връзка. Нѣма по-хубаво нѣщо отъ това, когато умътъ и сърцето на човѣка сж въ хармония, изпълняватъ заедно всичкитъ свои дѣйствия. Знаете ли, колко е болезнено, когато нѣкой младъ поетъ, напримѣръ, напише нѣкое стихотворение и го осмѣятъ! Нѣщо го чопли, да го занесе нѣкому да му го прочете. Той го носи, като новородено дѣте. Младъ поетъ е, занесе го на нѣкой старъ, опитенъ поетъ, да му го прочете и той да се изкаже. Този стари-ятъ поетъ слуша, поухили се и каже, че нищо не струва. Каква болка свива сърцето на този младъ поетъ, какъвъ катаклизъмъ става у него! Слѣдъ туй, като се поуспокои малко, вземе отново стихотворението си, тури го въ другия си джобъ и го занаса на другъ поетъ. Ако той му каже, че го написалъ хубаво, радва се. Всичкитъ поети все трѣбва да минатъ прѣзъ една дисциплина. Ако разглеждатъ про-

изведенията на нѣкой виденъ поетъ, и нему само тукъ-тамъ нѣщо ще подобрятъ.

Та, и вашитъ знания, като на ученици, все по сжщия законъ ще минатъ. Нѣма да бързате да се произнасяте, нѣма и да се критикувате. Не е хубаво да се вадятъ слабитъ страни на хората. По-добръ е да вадитъ добритъ страни. Всички хора сж силни критици въ слабитъ страни. Въ доброто малко критици имаме. Онзи критикъ на когото сж намазали перото съ пари, за да даде добри отзиви, казва: а, хубаво е това! Истински критикъ е този, който пише доброволно, по убѣждение, безъ всѣкакво възнаждение, безъ всѣкакъвъ подкупъ. Нѣкой пжтъ намажатъ нѣкому перото съ пари, за да критикува нѣкого, да даде лоши отзиви. Казвамъ: и похвалата, и критиката не струватъ нищо, защото перото е намазано съ пари. Критика, въ която не присѣтствува никакво користолюбие, само тя е добра. Така трѣбва да бжде между васъ!

Размишление.

Миръ! — Мирътъ носи Божията радостъ.

Печатница МАЛДЖИЕВЪ

Русе - ул. Сарабул № 21.